

Arrest

nr. 75 408 van 17 februari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, en X, die verklaren van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 26 november 2010 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 6 oktober 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 december 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 januari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. DANEELS, die loco advocaat C. VERBROUCK verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 13 juli 2009 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Op 6 oktober 2010 beslist het bestuur tot de ongegrondheid van voornoemde aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Uit het verslag van de arts-attaché van 30.09.2010 (zie gesloten omslag) blijkt dat betrokkene [M., S.] lijdt aan een aandoening die, hoewel deze aandoening kan beschouwd worden als een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien dit niet adequaat behandeld en opgevolgd wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling en opvolging beschikbaar zijn in Algerije. De arts-attaché weerhoudt geen medische redenen om niet te kunnen reizen. De ondersteunende aanwezigheid van familieleden (haar gezin) is gezien de aard van de problematiek wel aan te bevelen.

De arts-attaché concludeert dat er vanuit medisch standpunt geen enkel bezwaar is tegen een terugkeer naar het herkomstland, Algerije.

Wat betreft de toegankelijkheid van de benodigde behandeling en opvolging blijkt uit het schrijven (beschikbaar in het administratief dossier) dd. 12.10.2009 van dr. Z Chaouche, arts in Alger dat deze geografisch gezien toegankelijk is in de grote stedelijke centra. De benodigde medicatie is volgens datzelfde schrijven overal in Algerije toegankelijk.

Wat de financiële toegankelijkheid van de benodigde behandeling, opvolging en medicatie betreft blijkt uit informatie beschikbaar in het administratief dossier (Country Sheet Algeria 2009 – Country of Return Information Project) dat er een systeem van sociale zekerheid bestaat in Algerije, dat gezondheidszorg gratis is in de publieke sector en dat de Algerijnse overheid gratis zorgen verstrekt aan de armsten.

Wat betreft de aanbeveling tot ondersteunende aanwezigheid van haar familieleden gezien de aard van de problematiek: gezien deze negatieve beslissing ook geldt voor de kinderen van betrokkene kunnen zij samen terugkeren naar het land van herkomst, Algerije.

Dat in het verzoekschrift ook argumenten worden aangevoerd (m.n.: betrokkene zou niet kunnen terugkeren naar haar herkomstland gezien zij met de dood bedreigd werd indien ze zou terugkeren naar Algerije) welke geen betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene. Dat met de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid werd aangebracht in twee verschillende procedures, m.n. ten eerste het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening, ten tweede het artikel 9bis voor in België verblijvende personen, die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden, en die om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging wensen te verkrijgen.

Dat de hier ingeroepen niet-medische elementen buiten de medische context van artikel 9ter vallen en dat derhalve in dit verzoek aan deze niet-medische argumenten geen verder gevolg kan worden gegeven.

Derhalve

1) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (E.V.R.M.).

Gezien de asielprocedure van betrokkene/n nog lopende is, verzoek ik u het attest van immatriculatie welk aan betrokkene werd afgegeven verder te verlengen tot nadere berichtgeving over de asielprocedure.

Gelieve eveneens bijgevoegde gesloten omslag aan betrokkene te willen overhandigen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpen de verzoekende partijen de schending op van de artikelen 9ter en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging

en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), de motiveringsplicht, “het beginsel van de bewijskracht van de geschreven stukken”, artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (E.V.R.M.), en het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekende partijen betogen dat het enkele feit dat er in Algerije “een systeem van sociale zekerheid bestaat” en “dat gezondheidszorg gratis is in de publieke sector en dat de Algerijnse overheid gratis zorgen verstrekt aan de armsten” niet noodzakelijk tot gevolg heeft dat de verzoekende partij in casu toegang zou hebben tot de noodzakelijke behandeling en medicatie. De verwerende partij haalt niet aan wat de voorwaarden zijn voor deze gratis gezondheidszorg. Bijgevolg bewijst het bestaan van een gratis dienstverlening in Algerije niet dat de verzoekende partij in haar specifieke situatie hiertoe toegang zou krijgen. Door zo te oordelen maakt de verwerende partij een kennelijke beoordelingsfout, en schendt de bestreden beslissing artikel 9ter en 62 van de vreemdelingenwet en de motiveringsplicht.

De verzoekende partij verplichten terug naar Algerije te gaan, terwijl zij financieel geen toegang heeft tot de nodige behandeling, zou een mensonwaardige behandeling vormen en dus artikel 3 E.V.R.M. schenden.

De familieleden van de verzoekende partij zijn in praktijk enkel haar twee minderjarige kinderen. Ze zijn 4 en 8 jaar. Van hen kan onmogelijk verwacht worden dat zij de noodzakelijke ondersteuning van hun moeder op zich zouden nemen. Hen daartoe verplichten zou een schending uitmaken van het Verdrag inzake de Rechten van het Kind, in het bijzonder artikel 5 en artikel 19.

Bovendien is het overduidelijk dat de verzoekende partij, in haar concrete situatie, geen beroep kan doen op andere familieleden, noch behorende tot haar familie, noch behorende tot haar schoonfamilie. Zij loopt namelijk het risico, omwille van haar buitenechtelijke relatie, door diezelfde familieleden vermoord te worden ter bescherming van de eer van de familie. Zij staat er bijgevolg, in geval van gedwongen terugkeer, helemaal alleen voor terwijl zij in België wel de noodzakelijke ondersteuning krijgt van haar partner, sociaal assistente, en psycholoog. Het ontbreken van enige familiale ondersteuning beïnvloedt de gezondheidssituatie van de verzoekende partij zodanig negatief dat zij de zorg van haar twee minderjarige kinderen niet op zich zou kunnen nemen. Het niet in staat kunnen zijn om als moeder voor haar kinderen te zorgen zou de verzoekende partij en de kinderen zelf, blootstellen aan onmenselijke of vernederende behandelingen. De bestreden beslissing schendt het zorgvuldigheidsbeginsel doordat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing nalaat alle elementen van het dossier in overweging te nemen.

De verzoekende partij betoogt dat dr. M.B. in zijn attest, dat ook door de arts-attaché beoordeeld werd, attesteert dat de verzoekende partij nood heeft aan een permanente opvolging en dat een gedwongen terugkeer naar Algerije een risico voor haar leven inhoudt. De verwerende partij heeft aan dit attest niet de betekenis gegeven die eraan zou moeten worden gegeven, door voornoemd medisch attest niet als actueel te beschouwen, omdat er in het attest van de psychiater geen melding gemaakt werd van een “post partum psychose of kraambedpsychose, evolutief en verergerd door haar tweede zwangerschap”. Daardoor is het beginsel van de bewijskracht van de geschreven stukken geschonden. Het attest van dr. M.B. werd immers kennelijk foutief geïnterpreteerd. Indien er twijfels zijn betreffende de actualiteit van de gezondheidssituatie van de verzoekende partij diende de verwerende partij haar uit te nodigen voor een raadpleging bij de geneesheer-attaché.

De verwerende partij houdt zelfs helemaal geen rekening met het attest van mevrouw B., psychologe noch met de getuigenis van mevrouw H., sociaal assistente van het opvangcentrum van het Rode Kruis te Yvoir. Deze documenten werden zelfs niet overgemaakt aan de geneesheer-attaché, terwijl het duidelijk is dat de verwerende partij het aanvullend schrijven en de bijhorende bijlagen heeft ontvangen. Dit wordt bevestigd doordat de geneesheer-attaché verwijst naar het medisch certificaat van 25 mei 2010 opgesteld door dr. H.N., dat als bijlage met het tweede aanvullend schrijven werd verstuurd. De verwerende partij heeft bij het nemen van de bestreden beslissing geen volledige analyse gedaan van alle elementen van het dossier, en hierdoor schendt zij het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekende partij betoogt verder dat noch haar pathologie noch de ernst ervan, noch de noodzaak voor verdere behandeling door de verwerende partij wordt betwist. De verwerende partij meent echter, op grond van het advies van de geneesheer-attaché, dat de verzoekende partij mag verwijderd worden omdat zij zowel geografisch als financieel toegang heeft tot de nodige behandeling. Uit de vorige argumenten blijkt dat de verzoekende partij in casu geografisch en financieel geen toegang zou hebben tot de nodige behandeling en medicatie, noch dat zij beroep zou kunnen doen op de noodzakelijke

familiale steun. De verwerende partij laat na alle beschikbare elementen te analyseren, rekening houdend met de specifiek sociale en familiale situatie van de verzoekende partij. De verwerende partij heeft bij het nemen van de bestreden beslissing geen geldig onderzoek gedaan ten gronde met inachtnaam van alle elementen van het dossier. In het bijzonder gaat de verwerende partij de actuele gezondheidssituatie van de verzoekende partij niet na en neemt zij geen beslissing volgens de algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Er dient vastgesteld te worden dat de verwerende partij in gebreke blijft te weerleggen dat een terugkeer naar Algerije geen schending uitmaakt van artikel 3 E.V.R.M.

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen.

De verzoekende partij haalt aan dat het feit dat er *“een systeem van sociale zekerheid bestaat”* en *“dat gezondheidszorg gratis is in de publieke sector en dat de Algerijnse overheid gratis zorgen verstrekt aan de armsten”* niet noodzakelijk tot gevolg heeft dat de verzoekende partij in casu toegang zou hebben tot de noodzakelijke behandeling en medicatie. De verwerende partij haalt niet aan wat de voorwaarden zijn voor deze gratis gezondheidszorg. Het is echter niet aan de verwerende partij om aan te tonen dat de verzoekende partij hier met zekerheid gebruik van kan maken of niet. Het is de verzoekende partij die moet aantonen dat, hoewel er een dergelijk systeem bestaat, wat zij overigens niet betwist, zij hier geen gebruik van zou kunnen maken. Zij maakt dit echter op geen enkele concrete wijze aannemelijk. Wat de geografische beschikbaarheid van de medische behandeling in het land van herkomst betreft, beperkt de verzoekende partij zich tot het argument dat zij er geografisch geen toegang toe heeft. Zij maakt dit echter op geen enkele concrete wijze aannemelijk, terwijl de bestreden beslissing hieromtrent een duidelijk motief bevat: *“blijkt uit het schrijven (beschikbaar in het administratief dossier) dd. 12.10.2009 van dr. Z Chaouche, arts in Alger dat deze geografisch gezien toegankelijk is in de grote stedelijke centra. De benodigde medicatie is volgens datzelfde schrijven overal in Algerije toegankelijk.”*

De verzoekende partij stelt verder dat zij geen financieel geen toegang zou hebben tot de nodige behandeling. Ook dit argument maakt zij op geen enkele concrete wijze aannemelijk. De bestreden beslissing bevat echter een zeer concreet motief met betrekking tot dit argument, namelijk: *“dat er een systeem van sociale zekerheid bestaat in Algerije, dat gezondheidszorg gratis is in de publieke sector en dat de Algerijnse overheid gratis zorgen verstrekt aan de armsten”*. Gezien de verzoekende partij dit motief van de bestreden beslissing niet in concreto betwist blijft het dus staan.

De verzoekende partij betoogt dat van haar twee minderjarige kinderen onmogelijk kan verwacht worden dat zij de noodzakelijke ondersteuning van hun moeder op zich zouden nemen. Het bestuur stelt in de bestreden beslissing echter niet dat haar familie voor haar dient te zorgen, gezien haar medische toestand, maar wel dat *“De ondersteunende aanwezigheid van familieleden (haar gezin) gezien de aard van de problematiek wel aan te bevelen (is)”*. Het gaat met andere woorden enkel om de aanwezigheid van haar familieleden, en niet om ‘verzorgende’ ondersteuning. De bestreden beslissing staat hieraan niet in de weg. Bovendien heeft de bestreden beslissing niet tot gevolg dat de verzoekende partij zou gescheiden worden van haar kinderen. De bestreden beslissing bevat immers volgend motief: *“gezien deze negatieve beslissing ook geldt voor de kinderen van betrokkene kunnen zij samen terugkeren naar het land van herkomst”*. Dit onderdeel van het middel mist feitelijke grondslag.

Voor zover de verzoekende partij opwerpt dat het ontbreken van enige familiale ondersteuning de gezondheidssituatie van de verzoekende partij zodanig negatief beïnvloedt dat zij de zorg van haar twee minderjarige kinderen niet op zich zou kunnen nemen, maakt zij dit echter op geen enkele concrete wijze aannemelijk. Noch uit het medisch attest van 26 juni 2009 (dat bijna onleesbaar is, en waarvan de verzoekende partij geen duidelijk geschreven versie bijbrengt), noch uit dat van 25 mei 2010 kan opgemaakt worden dat de verzoekende partij niet alleen de ondersteunende aanwezigheid, maar ook de ondersteuning van familie nodig zou hebben, laat staan dat zij omwille van haar medische toestand

niet voor haar twee kinderen zou kunnen zorgen. De verzoekende partij maakt dit dan ook op geen enkele concrete wijze aannemelijk.

De Raad merkt op dat het feit dat het medisch verslag van de arts-attaché stelt dat *“op het recentere attest van de psychiater hiervan geen melding gemaakt werd, noch van een eventuele persisterende psychotische problematiek en/of behandeling hiervoor, zodat we dit m.i. als een afgehandeld medisch probleem kunnen beschouwen”* niet kennelijk onredelijk te noemen is. Het meest recente attest, namelijk dat van de psychiater, dateert immers van bijna een jaar later dan het eerste attest. Het is niet kennelijk onredelijk te veronderstellen dat dit veel recentere attest, afkomstig van een specialist, de meest recente medische toestand van de verzoekende partij weergeeft. Bovendien is het niet kennelijk onredelijk om bij de beoordeling van de medische toestand van de verzoekende partij geen rekening te houden met een attest van een psychologe of sociaal assistent. Zij zijn immers geen arts, zodat zij zich niet op relevante wijze kunnen uitspreken over de medische toestand van de verzoekende partij, die in de huidige procedure het kernelement vormt. Bovendien is de bestreden beslissing enkel gesteunde op de mening van de arts-attaché, die enkel medische elementen kan meenemen in zijn advies. De mening van deze personen kan dan ook op geen enkele wijze de conclusies vervat in de medische attesten weerleggen.

Voor zover de verzoekende partij opwerpt dat zij niet kan steunen op andere familieleden, noch schoonfamilie, omdat zij door hen dreigt vermoord te worden, moet opgemerkt worden dat de bestreden beslissing hieromtrent terecht stelt dat *“de hier ingeroepen niet-medische elementen buiten de medische context van artikel 9ter vallen en dat derhalve in dit verzoek aan deze niet-medische argumenten geen verder gevolg kan worden gegeven”*. De verzoekende partij diende zelf een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, zodat zij in deze procedure enkel elementen kan opwerpen die relevant zijn, en haar andere argumenten naar voor kan brengen via de geijkte procedures.

Tenslotte betwist de verzoekende partij niet dat zij, in haar huidige medische toestand, kan reizen.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat het bestuur niet op kennelijk onredelijke wijze heeft beslist de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, ongegrond te verklaren. Het enig middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien februari tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC